

денената трева движението бѣ нито много леко, нито много трудно.

Изпитътъ е издържанъ съ успѣхъ отъ петимата, т. е. отъ четирмата туристи и нашия общъ приятель, кучето Фурьо.

На завоя подъ буката (1450 м.) направихме една хубава гимнастика въ борбата съ една снѣжна прѣспа; подраскахме по зелената трева и пакъ изпаднахме въ третия голѣмъ улей на бурята. Тукъ вече нищо не се виждаше, нищо друго не се чуваше, освенъ страшниятъ ревъ на халата. Снѣжната вѣялица бѣ така силна, че не се виждахме единъ други. Принудихме се на единъ малкъ завѣтъ подъ прага, който образува Вълчата скала къмъ платото (1500 м.), да се привържемъ о вжжето, което носѣхме, и то само да можемъ да контролираме, вървимъ ли всички.

На това мѣсто, прѣзъ и последенъ изгуби сили Фурьо, който действително представляваше въ този моментъ една съвсемъ жалка картина: цѣлата му кожа вледенена, клепкитѣ му замръзнали, отъ устата и носа му висятъ ледени шушоварки. На много мѣста, но винаги близко до насъ, той се зариваше въ снѣга и жаловно виеше. Пакъ правѣше прибѣжки, докато предъ Алековото кладенче решително се отказа да върви по-нататкъ, въпрѣки викането и даже ритането ни.

Да пожертвуваме такъвъ добъръ другаръ, никой отъ насъ не можеше да допусне. Действително, кучешката душа мжно излиза, но за насъ нѣмаше никакво съмнение, че ако го оставимъ безъ подкрепа, то неминуемо ще загине. И тукъ разбрахме, че човѣшката душа по-мжно излиза отъ кучешката и да докажемъ това и на Фурьо, увихме го въ едно платнище и го хвърлихме върху гърба на неговия най-